DON BOSCO magazine

Theoloog Júlia Herku (22): “Christendom kent bij Gen Z een minder stoffig imago”

Hoe Mobile School de kracht van straatkinderen zichtbaar maakt

jrg. 129 | #4 | november 2025 | driemaandelijks tijdschrift | afgiftekantoor 3000 Leuven mail | P209042

Ziekenhuis vol warmte

Tim Bex — *Hoofdredacteur*

Wanneer ik aan een ziekenhuis denk, zie ik altijd hetzelfde beeld voor me: oneindig witte muren, langwerpige TL-lampen die een kil, blauwachtig licht verspreiden, lange gangen en vooral: veel bedrukte gezichten. Patiënten die stil in hun bed liggen of verstrikt in draden en buisjes voorzichtig door de kamer schuifelen. Het zachte gezoem van monitoren vermengt zich met het onrustige gepiep van alarmen. De geur van ontsmettingsmiddel. Een plek waar je niet graag komt.

Na een lange periode in Gasthuisberg - officieel UZ Leuven - bleef van dat beeld niets meer over. Ik 'woonde' er bijna een maand. Eerst alleen met mijn hoogzwangere partner, later met onze pasgeboren tweeling erbij. Drie weken lang deelden we een kamer met hen. Twee kleine wezentjes die hun plekje in de wereld zochten en ik die mijn weg in het vaderschap zocht. Wat voor mij aanvankelijk een fabriek vol somberheid leek, bleek al snel veel meer te zijn. Een zieken'huis'.

Want een huis straalt warmte uit. En deze periode deed me beseffen dat die ook in Gasthuisberg aanwezig was. Niet in de witte muren, kille lampen of eentonige kamers, wel in de mensen. In de poetsvrouw die 's ochtends zachtjes vroeg of ze niet stoorde, 'dankjewel' zei na het poetsen, nog een snelle glimlach op onze tweeling wierp en de kamer verliet – wij moeten haar bedanken. In de gynaecologen die, tussen de ernst en de cijfers door, met de nodige humor lieten voelen dat ze tijdens dit hele proces niet boven ons stonden, maar naast ons. In de vroedvrouwen die ons door de eerste pampers, voedingen en nachten loodsten, maar evengoed nog even bleven plakken om over hun hond, kat of hobby's te vertellen.

Met een tweeling leer je al snel dat je handen tekortkomt, maar in Gasthuisberg ontdekte ik dat er altijd extra handen zijn. Warme, behulpzame, menselijke handen. Poetsvrouw of gynaecoloog? Allemaal schakels in een netwerk van zorgzaamheid. Allemaal mensen die niet voor applaus, maar voor betekenis werken. Allemaal even onmisbaar. Ik hoop dat dit magazine een beetje Gasthuisberg mag zijn.

Shillod

is 16 jaar oud en studeert 'Maatschappij & Welzijn' in Don Bosco Groot-Bijgaarden. Ze kent de campus goed, want ze zit er ook sinds het eerste jaar op internaat bij de Zusters van Don Bosco. Naast haar schoolwerk kan Shillod vooral genieten van een goede work-out, een avondje tekenen of een goede babbel met haar beste vriendin.

Verderop in het magazine leer je Shillod beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, school, speelplaats en zinplek.

colofon

Don Bosco Magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be **Hoofdredactie en redactie:** Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD), Anja Hoogeveen (AH), Peter Malfliet (PM), Hannes Dedeurwaerder (HD) • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Masterpiece Visuals • Fotografie: Masterpiece Visuals (p8-12), MobileSchool.org (p26-29) • **Illustratie:** Kürt Maes (p34) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel Abonnement: gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco Magazine. Giften: voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco Magazine'.

CO2 NEUTRAL

FSC www.fsc.org RECYCLED Paper made from recycled material FSC® C105085

20 **Inse ondersteunt Senegalese vrouwen met *empowerment* op maat**
"Balanceren op een dunne lijn tussen ik en wij"

04
Leerlingen organiseren 24 uur lesmarathon voor goede doel
"Iets betekenen voor mensen die onzichtbaar ziek zijn"

13
Lieselore (17) is voorzitter van de Vlaamse Scholierenkoepel
"Cijfers zeggen niet alles, goede feedback wel"

14
Stella (22) geeft dak- en thuisloze jongeren een stem
"Ik had wel een dak boven mijn hoofd, maar geen thuis"

26
Hoe Mobile School de kracht van straatkinderen zichtbaar maakt
"Hulpverlening begint bij jezelf in vraag te stellen"

02 **Intro**
03 **Inhoudsopgave**
05 **Projecten in de kijker**
06 **Blikvanger**
'tHuis van Hoop op tocht door Don Boscoland
08 **Interview**
Júlia Herku over God, theologie en de kracht van community
16 **Het vuur van Don Bosco**
CKG Don Bosco
18 **Het getal**
Vijf goede voornemens waar je nu mee kan starten
24 **De Speelplaats**
Moet school ons beter voorbereiden op het leven?
30 **Don Bosco in beeld**
32 **Column & Afscheid**
33 **Webshop**
34 **Geloof in actie**
36 **Avondwoordje**

Les volgen tot de zon weer opkomt

Een etmaal lang les volgen, dat doet toch niemand voor zijn plezier? Toch draaien Ayko Dewaele (16) en Rosa Vyncke (16), twee leerlingen van Don Bosco Kortrijk, er hun hand niet voor om. Zij organiseerden op vrijdag 14 november een lesmarathon van maar liefst 24 uur. Samen met een twintigtal medeleerlingen bleven ze op school voor een bijzondere reeks lessen.

Het idee om een lesmarathon te organiseren, kwam van Ayko. Of toch ongeveer. “Toen mijn moeder hier op school zat, heeft ze zo’n lesmarathon georganiseerd”, vertelt ze. “Dat verhaal is altijd blijven hangen. Rosa en ik wilden graag iets doen voor het goede doel, maar wel op een originele manier. Geen typische koekjesverkoop, maar iets dat bij ons past.” Rosa vult aan: “Het is ook ons laatste jaar. We wilden nog één keer iets spectaculairs doen. Samen met vrienden en leerkrachten een nacht op school blijven... Dat vergeet je niet snel.”

De Warmste Week

Eigenlijk wilden de leerlingen geld inzamelen voor de jaarlijkse solidariteitstocht, maar de planning kwam niet uit. “Toen kwamen we bij De Warmste Week terecht”, legt Rosa uit. “Het thema ‘onzichtbaar ziek’ raakte ons. Mijn opa is onzichtbaar ziek en ook anderen in onze omgeving herkennen dat. We wilden iets betekenen voor die mensen.”
De lesmarathon startte zoals elke schooldag om 8.30 uur met de ‘gewone’ lessen. Om 16 uur keerden de deelnemende leerlingen echter niet huiswaarts, maar bleven ze hangen voor een alternatief programma. “Vanaf dan volgden we enkel nog speciale lessen”, lacht Ayko. “Geen wiskunde of Nederlands meer, maar Tai Chi, bouw- en renovatietechnieken, dans, pilates en zelfs een les humor om zes uur ’s ochtends. Dat kwam goed van pas om wakker te blijven.”

Nachtelijke bezinning

De groep van twintig zesdejaars bleef de hele nacht in één lokaal. “We hielden het bewust klein, zodat het aangenaam bleef voor iedereen”, zegt Rosa. “Er waren enkele begeleidende leerkrachten die de hele nacht bleven, anderen kwamen een uurtje lesgeven. En om middernacht zorgde de directeur voor een moment van bezinning.”

Tussendoor waren er enkele pauzes, maar slapen stond niet op het programma. “Er was eten, drinken en vooral veel sfeer,” vertelt Ayko. “We merkten dat iedereen elkaar erdoor trok. Tegen de ochtend waren we allemaal moe, maar ook trots.”

De leerlingen lieten zich sponsoren door vrienden, familie en leerkrachten. “Iedereen hielp mee”, besluit Rosa. “Leerkrachten die er niet bij konden zijn, droegen hun steentje bij en zelfs onze ouders hingen op hun werk posters op om reclame te maken. Zo konden we meer dan € 2.000 ophalen voor De Warmste Week. Het was zwaar, maar het was het waard.” (TB) –

Jongeren laten hun stem horen tijdens Patat Praatjes

Eind september organiseerde Don Bosco Rijswijk de eerste editie van Patat Praatjes. Tijdens deze bijeenkomst gingen veertien jongeren in gesprek over onderwerpen als veiligheid in de wijk, sociale voorzieningen en de plannen voor het nieuwe Don Bosco-jeugdcentrum. Ze deelden hun wensen, ideeën en aandachtspunten die volgens hen niet mogen ontbreken. De resultaten worden gedeeld met de gemeente Rijswijk, zodat de stem van jongeren wordt meegenomen in toekomstige beslissingen. “Patat Praatjes vond plaats binnen het project *Preventie met Gezag*, dat gericht is op het voorkomen van jeugdcriminaliteit en het versterken van positieve betrokkenheid”, legt leidinggevende Marlies Cuppen uit.

“Met deze eerste editie wilden we onderzoeken of jongeren openstaan voor dialoog en participatie, iets wat hun enthousiasme ruimschoots bevestigde.” Na afloop genoten de deelnemers samen van een gezellige maaltijd, met uiteraard een flinke portie patat (friet).

Duurzaam kleding ruilen dankzij Het Swaprek

Bij Don Bosco Apeldoorn staat ontmoeting en verbondenheid met jongeren centraal. Vanuit die visie ontstond het idee voor het *Swaprek*, een kledingrek waar jongeren kleding kunnen ruilen in plaats van alleen maar ontvangen. Het idee kwam voort uit een eenvoudige observatie. “We merkten dat jongeren het lastig vonden om kleding van donateurs zomaar aan te nemen,” vertelt Ozan Kocak, een van de begeleiders. “Door te ruilen voelt het niet als hulp, maar als iets dat je samen doet.” Het Swaprek biedt jongeren de kans om hun eigen kleding in te leveren en iets anders uit te kiezen dat beter bij

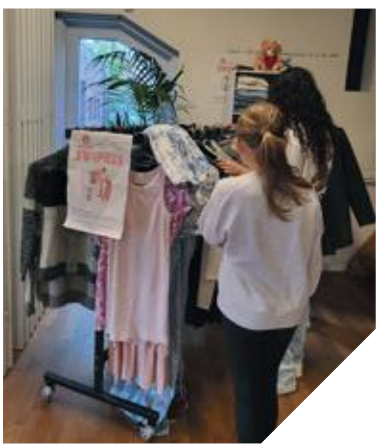

hen past. Zo wordt niet alleen duurzaamheid gestimuleerd, maar ook zelfvertrouwen en eigenaarschap. De regels zijn eenvoudig: geen schoenen of accessoires, en kleding moet schoon en in goede staat zijn. “Het mooie is dat elke ruil ook een kleine, bewuste stap is voor het milieu,” vult Ozan aan. “Zo groeit het Swaprek uit tot iets waar iedereen trots op kan zijn.”

Goed Gezind verbinden: versterkend aanbod voor aanstaande ouders

Sinds oktober biedt CKG Don Bosco (Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning), in samenwerking met AZ Delta en Kwadraat, een versterkend traject voor (aanstaande) ouders tijdens de zwangerschap aan. Het project ‘Goed Gezind verbinden, vanaf het prille begin’ is speciaal ontwikkeld voor aanstaande ouders die het leven als wat uitdagender ervaren. Zwanger zijn brengt natuurlijk veel blijdschap en verwachtingen, maar soms ook vragen, twijfels of zorgen. Goed Gezind verbinden wil voor deze ouders een plek zijn waar ze zich veilig voelen, hun verhaal kunnen delen en tegelijk nieuwe inzichten en praktische tools krijgen. Een vroedvrouw, eerstelijnspsycholoog en pedagogisch contextbegeleiders begeleiden de sessies. “De sessies gaan verder dan enkel ontmoeten. De focus ligt op de verbinding met het ongeboren kind en de transitie naar het ouderschap met aandacht voor zorg, welbevinden en opvoeding. Op die manier willen we zo vroeg mogelijk een positieve impact hebben op het ongeboren kind en zijn ouders”, aldus het CKG. Het traject bestaat uit vijf bijeenkomsten, tweewekelijks, voor kleine groepen van vier tot tien deelnemers. De training is gratis dankzij de erkenning en subsidiëring door het Agentschap Opgroeien.

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via **dbmedia@donbosco.be**

’tHuis van Hoop op tocht door Don Boscoland

Dit schooljaar bundelen Don Bosco Vorming & Animatie en de pastorale animatiegroepen van de Don Boscoscholen de krachten rond één gemeenschappelijk jaarthema: ’tHuis van Hoop. Het thema is gebaseerd op de Strenna van 2025 *(’Verankerd in hoop, pelgrimeren met jongeren’)*, de jaarspreuk van de Salesiaanse Familie wereldwijd. “De Strenna is een inspirerende boodschap die richting geeft aan opvoeding en pastoraal werk”, aldus de vormingsdienst. “Het jaarthema 'tHuis van Hoop sluit inhoudelijk nauw aan bij de visie van Don Bosco: jongeren een plek bieden waar ze zich thuis en geborgen voelen, waar ze mogen groeien, dromen en hoop koesteren.” Don Bosco Vorming & Animatie biedt doorheen het jaar verschillende impulsen en vormingsmomenten aan en creëerde als kers op de taart een symbolisch, rondtrekkend rood huis waar organisaties zelf mee aan de slag kunnen gaan rond het thema hoop. Het huis reist niet enkel langs scholen, maar ook langs jeugdhulpinitiatieven en speelpleinen. Na de voorstelling begin oktober trok het huisje naar Basisschool Don Bosco Sint-Lambertus in Heverlee. Tijdens de herfstvantie hield het halt op de animatorcursus in Oud-Heverlee en later reisde het door naar Don Bosco Halle. Benieuwd naar de avonturen? Volg ‘tHuis van Hoop via onderstaande QR-code.

1
't HUIS van HOOP

Júlia Herku (22) over God, theologie en de kracht van community

“Christendom kent bij Gen Z een minder stoffig imago”

Ze is pas 22 jaar, maar ze droeg het afgelopen jaar een titel die klinkt alsof je er een halve loopbaan voor nodig hebt: *Jonge Theoloog der Nederlanden*. Voor Júlia Herku betekende dat een jaar vol ontmoetingen en nieuwe ervaringen. Terwijl ze haar studie Theologie aan de Christelijke Hogeschool Ede afrondt – met nog een minor in Amsterdam – werkt ze al in de Hervormde Gemeente van Harderwijk als kerkelijk werker.

De Jonge Theoloog der Nederlanden wordt jaarlijks gekozen tijdens de Nacht van de Theologie door een combinatie van publieksstemmen en een vakjury. De winnaar mag de brug slaan tussen theologie en samenleving. In dit interview blikt Júlia, die van november 2024 tot november 2025 deze titel draagt, terug op een bijzonder jaar en vertelt ze hoe geloof en zingeving betekenis krijgen voor haar generatie, Gen Z.

Hoe is het om als jonge theoloog zoveel in de belangstelling te staan?

“Enerzijds krijg je een prachtig netwerk en mooie kansen, anderzijds komt er de nodige publiciteit bij kijken. Wat ik mooi vond, is dat de aandacht niet alleen uit christelijke hoek kwam, maar ook van de landelijke pers. Zo werd ik rond de pausverkiezing geïnterviewd door de NOS. Leuk detail: tijdens een schoolreis naar Rome heb ik paus Franciscus nog de hand geschud. Soms merk ik wel dat mensen verwachten dat ik álles weet over theologie. Dan noemen ze een bepaalde theoloog of ingewikkeld idee en zeggen: ‘Dat weet jij vast wel.’ Maar ik ben zelf ook nog volop aan het leren.”

> **“Online heb je al snel het gevoel dat je achterloopt”**

“Het mooie is dat je als jonge theoloog mag laten zien dat theologie midden in de samenleving staat. Eerst heette het Jonge Theoloog des Vaderlands, maar dat klonk voor sommigen wat afstandelijk. Daarom is het nu der Nederlanden: opener en toegankelijker, ook voor wie Nederland niet als ‘vaderland’ ziet. Zo kan ik zeggen: ook voor jou ben ik theoloog.”

Heb je wel eens vragen gekregen waarvan je dacht: *wat moet ik hier nu weer mee?*

“Zeker, vooral bij ethische kwesties zoals abortus of euthanasie. Vaak is de kunst te ontdekken wat erachter zit: wil iemand je in een hoek zetten of zoekt diegene echt naar antwoorden en kan ik daarin meedenken? Dat maakt het lichter. Bij niet-christelijke media merkte ik bovendien dat kennis over geloof vaak beperkt is. Dan moest ik uitleggen wat Pinksteren of Pasen inhoudt en dacht ik: als christen heb je over de basis eigenlijk al meer dan genoeg te vertellen.”

Als jonge theoloog moest je dus best vaak uit de comfortzone stappen?

“Klopt. Of het nu een preek was voor een zaal vol jongeren of midden in de nacht een interview in Hilversum, het waren allemaal momenten waarin ik mijn grenzen opzocht. Maar juist daardoor ben ik enorm gegroeid. Ik dacht vaak: ik ben jong, ik kom net kijken en toch krijg ik dit platform. Dat maakte des te duidelijker hoe belangrijk het is om mijn persoonlijke relatie met God op orde te hebben. Anders moet je putten uit andere bronnen en dat werkt niet. Een korte

Tijdens een studiereis naar Rome kreeg Júlia de bijzondere kans om paus Franciscus de hand te schudden.

zin die ik dit jaar vaak bad was: 'Ik heb U nodig.' Heel simpel, maar daarin merkte ik hoe God mij droeg."

Niet iedereen kiest op jonge leeftijd voor theologie. Waarom jij wel?
"Vroeger wilde ik eigenlijk psycholoog worden, vooral door mijn ervaringen thuis met pleegbroertjes en -zusjes. Ik vond het mooi om hen te helpen en ook anderen die met soortgelijke dingen worstelen. Maar gaandeweg merkte ik dat mijn hart veel meer bij Jezus ligt. Theologie bracht alles samen: mijn liefde voor geschiedenis, psychologie, presenteren én pastorale zorg."

Je groeide op met pleegbroertjes en -zusjes. Hoe was dat voor jou?
"Vanaf mijn vierde groeide ik op met pleegbroertjes en -zusjes. Voor mij was dat als kind niet lastig; ik vond het vooral mooi wat mijn ouders deden. Het werd een tweede natuur: omgaan met kinderen, rekening houden met hun achtergrond, flexibel zijn. Pas toen ik uit huis ging, begon ik echt te beseffen wat het betekende. Het was soms zwaar, maar ik zou het niet anders hebben gewild. Mijn oudste pleegzusje is bijvoorbeeld mijn allerbeste vriendin geworden. Ik geloof dat God deze kinderen op ons pad bracht en het voelt als een eer om liefde en een stabiele basis te mogen bieden. Dat kan echt levens veranderen."

In een eerder interview zei je dat de gezinsstructuur invloed heeft op je godsbeeld. Hoe zie jij dat?
"Je ouders zijn je primaire hechtingsfiguren en dat beïnvloedt hoe je God ervaart. Mijn afstudeeronderzoek liet zien dat een afwezige of gewelddadige vader het moeilijk maakt God als liefdevolle Vader te zien, terwijl opvoedstijlen ook een rol spelen: een autoritaire opvoeding kan leiden tot een autoritair godsbeeld, een vrije opvoeding tot een God die nooit ingrijpt. Dat klinkt wat maakbaar, maar het geeft wel aan dat het waardevol is om te reflecteren op je achtergrond in relatie tot je godsbeeld. Ik vind het daarbij belangrijk om te onthouden dat God boven gender staat en ook moederlijke eigenschappen kan hebben, zoals in het Bijbelboek Prediker waar wijsheid vrouwelijk wordt voorgesteld en verderop God beschermend als een moedervogel. Zo ontstaat een completer, rijker beeld van God. Als Jonge Theoloog der

Nederlanden krijg ik extra steun voor dit onderzoek. Het was mooi om juist ook jongeren uit complexe gezinsstructuren hiermee een stem te geven."

Helpt het reflecteren op opvoeding jongeren met de vraag: *Wie ben ik?*
"Zeker. Wie je bent, hangt vaak samen met hoe je vroeger geliefd bent geweest. Voor mij heeft dat geleid tot een positief zelfbeeld: ik ken mezelf via mijn goede eigenschappen én vooral door mijn relatie met Jezus. Het geeft een basis: dat je al volledig geliefd bent, ook als je dat zelf soms niet voelt. Dat vind ik het mooie aan geloof."

En als je niets met het geloof hebt?
"Om te beginnen zijn we allemaal uniek, beelddragers van God. Ook als je niets met het geloof hebt, kan het bijzonder zijn om te bedenken dat er niemand op aarde rondloopt zoals jij. Daarnaast helpt het om jezelf te omringen met mensen die je sterke kanten zien en te experimenteren in verschillende situaties: op school, werk of op een nieuwe plek. Dan ontdek je nieuwe kanten van jezelf. Je leert jezelf kennen door te voelen wat spannend is, waar je in uitblinkt en hoe je reageert. Het is een zoektocht die nooit helemaal af is. Die begint misschien rond je twintigste, maar gaat eigenlijk je hele leven door."

Toch zien we een opleving van geloof en zingeving onder jongeren. Hoe verklaar jij die?
"Ik denk dat het samenhangt met verschillende maatschappelijke ontwikkelingen, waaronder paradoxaal genoeg: kerkverlating. Veel jongeren zijn opgegroeid zonder kerk of religie, waardoor ze geen negatieve associaties of religieuze trauma's hebben. Die blanco houding maakt dat geloof voor hen gewoon een serieuze optie is voor zingeving. Tegelijkertijd worstelen ze met thema's als gender en seksualiteit, die via sociale media ongefilterd op hen afkomen. Dat kan leiden tot een meer conservatieve houding en trends zoals *trad wives* (vrouwen met een traditionele rol in het gezin). Een soort omgekeerd feminisme, iets wat ook zichtbaar is bij influencers als *Andrew Tate*. In bepaalde kerken is er meer ruimte voor conservatief gedachtegoed en daar voelen die jongeren zich prettig bij. Bovendien kent het christendom bij Gen Z een minder stoffig imago en spelen sociale media een grote rol: influencers brengen de boodschap kort en krachtig, waardoor jongeren er laagdrempelig mee in aanraking komen. Al heb ik soms mijn vraagtekens bij de inhoud."

> **"Als theoloog voel ik de 'prediking' van influencers soms schuren met de Bijbel"**

Júlia: "Het geloof geeft mij een sterke basis."

Dus de boodschap van christelijke influencers juich jij niet altijd toe?
"Dat ligt eraan. Christelijke influencers hebben een groot platform, maar ze onderbouwen niet altijd wat ze zeggen en dat vind ik jammer. Als theoloog voel ik hun 'prediking' soms schuren met de Bijbel. Dan wordt een Bijbelvers uit de context gehaald of maar gedeeltelijk geciteerd, waardoor de betekenis verkeerd kan worden uitgelegd. Het zou mooi zijn als theologen daarin meer kunnen betekenen. Tegelijkertijd ben ik blij met hun bereik onder jongeren!"

De wereld digitaliseert razendsnel en dat vergroot de generatiekloof. Wat kunnen we doen om die kloof te overbruggen?
"Persoonlijk contact is daarbij cruciaal. Gen Z is opgegroeid met smartphones, maar onze ouders niet. Daardoor hebben veel jongeren weinig grenzen meegekregen en worstelen ze met verslaving, slaap en mentale gezondheid. Sociale media kunnen inspireren, maar echte diepgang vind je eerder in een boek of een goed gesprek. Wanneer je elkaar echt ontmoet, vallen veel vooroordelen weg. Daarom geloof ik dat we plekken nodig hebben waar generaties samenkomen, zoals in de kerk, bij verenigingen of clubs. Vanuit een gemeenschappelijke basis leer je elkaar dan echt zien."

Geeft dat de zin aan het leven waar veel jongeren naar op zoek zijn?
"Dat denk ik wel. Zingeving begint vaak bij relaties en *community*. Jongeren zoeken naar wie ze zijn en waar ze bij horen. In een wereld vol prestatiedruk en perfecte plaatjes online kan dat zwaar zijn: dan heb je snel het gevoel dat je achterloopt of niet goed genoeg bent. Het helpt enorm als je een omgeving hebt die je ziet zoals je bent, zonder voorwaarden. Geloof, vrienden of mentoren kunnen zulke veilige kaders bieden. Als Jonge Theoloog der Nederlanden heb ik ook gezien hoe belangrijk het is om jongeren verantwoordelijkheid te geven, bijvoorbeeld in een bestuur of werkgroep. Dat helpt hen ervaring op te doen, een netwerk op te bouwen en zichzelf te ontdekken."

"Contact tussen generaties hoeft niet ingewikkeld te zijn: oprechte belangstelling en gewoon aanwezig zijn kunnen al veel betekenen. In het jongerenwerk wat ik doe, krijg ik vaak te horen dat juist die aanwezigheid van leiding veel betekent. Het gaat niet altijd om de activiteit, maar gewoon om er zijn en een gesprek kunnen voeren."

"Ik wilde psycholoog worden, maar merkte dat mijn hart veel meer bij Jezus ligt"

Hoe hoop jij dat de kerk en samenleving in de toekomst met jongeren omgaan?
"Ik hoop dat jongeren echt mee mogen denken en beslissen, ook in bestuurlijke functies. Zelfs zonder ervaring verdienen ze die plek, omdat hun stem ertoe doet. Toen ik in een leefgemeenschap met honderd jongeren woonde, zag ik hoe krachtig dat is: ook wie worstelt of depressief is, werd elke dag gezien. Echt contact haalt vooroordelen weg. Ik weet niet waarom onze maatschappij denkt het individueel te kunnen doen, want de waarheid is dat we een hele kudde nodig hebben. Als Jonge Theoloog der Nederlanden heb ik ervaren hoe waardevol zulke communities zijn en in de toekomst hoop ik als voorganger daaraan te mogen bouwen: een plek waar jongeren gezien worden en zich thuis voelen." (AH) –

Lieselore (17) is voorzitter van de Vlaamse Scholierenkoepel

“Cijfers zeggen niet alles, goede feedback wel”

Lieselore Wouters is zeventien jaar en zit in het zesde jaar welzijnswetenschappen in VIA Tienen, een richting die perfect aansluit bij haar interesses in politiek, filosofie en sociologie. Sinds het begin van dit schooljaar is ze ook voorzitter van de Vlaamse Scholierenkoepel, de organisatie van, voor en door scholieren in het Vlaams middelbaar onderwijs.

“Dat ik mijn vijfde jaar niet moest overdoen, daar ben ik echt blij om! (lacht) Iedereen had gezegd dat het moeilijk zou worden en ik dacht dat ik zou falen, maar het is helemaal goed gekomen. Ondanks die – achteraf gezien overbodige – stress, koos ik er begin dit schooljaar voor om me kandidaat te stellen als voorzitter van de Vlaamse Scholierenkoepel. Waarom? Omdat ik iets wilde doen waarmee ik een verschil kan maken en waarbij de stem van mijn leeftijdsgenoten gehoord wordt en ook echt iets betekent.”

“Tot mijn grote verbazing stemden meer dan 1.300 scholieren uit ruim 300 scholen voor mij. Spannend en stressvol, maar tegelijk ook bijzonder motiverend. Zoveel leeftijdsgenoten die vertrouwen in me hebben, dat doet wel iets. (lacht) Het is mijn taak om – samen met het team – scholen beter te maken door onder andere in gesprek te gaan met politici en de media. We brengen advies uit en werken actief mee aan beslissingen die het onderwijs beïnvloeden. In 2023 hebben we bijvoorbeeld een bevraging gedaan bij meer dan 20.000 scholieren en op basis van de resultaten hebben we aanbevelingen geschreven over mentaal welzijn, de manier van lesgeven en andere prioriteiten.”

“Want het onderwijs kan altijd beter voor scholieren. Als je elke dag in de klas zit, zie je frustraties van leerlingen, maar ook van leerkrachten. Er zijn heel wat thema’s die leven bij jongeren en waar we als scholierenkoepel mee aan de slag gaan. Mentaal welzijn staat, zoals gezegd, altijd hoog op de lijst, maar ook de balans tussen school en vrije tijd is iets waar we sterk op focussen. We merken dat onze acties effect hebben: vorig jaar hebben we bijvoorbeeld hard gestreden voor een verplicht antipestbeleid in elke school. Dat is er intussen. Dat laat zien dat wat we doen echt verschil maakt.”

“Ik ben dagelijks bezig met onderwijs, maar of dat mijn school tot voorbeeldschool maakt? Dat denk ik niet. We streven daar wel naar, maar ik ken natuurlijk de dagelijkse werking van andere scholen niet. Het voordeel van VIA is dat het een grote school is waar ik met veel mensen en verschillende perspectieven in contact kom. Het combineren van school en mijn voorzittersrol is soms zwaar, want ik mis vaak lessen, maar mijn leerkrachten, directie en klasgenoten bieden me de ondersteuning die ik nodig heb. School is niet meer de hoofdzaak, moet ik toegeven, maar ik probeer zo vaak mogelijk aanwezig te zijn en vind het fijn om mijn vrienden te zien. Het blijft een zoektocht, maar ik leer enorm veel.”

“Ik begrijp dat mensen vragen hebben bij tieners die hun stem verheffen, want ‘natuurlijk willen ze meer tijd voor hobby’s.’ Anderzijds is er voldoende onderzoek dat aantoont dat ontspanning en minder druk positieve effecten hebben. Akkoord, school moet geen speeltuin zijn, maar er moet wel een goede balans zijn tussen presteren en mentaal welzijn. Wat ik dit jaar zeker wil realiseren? Dat scholen actief andere manieren van evalueren onderzoeken. Cijfers vertellen niet alles, feedback wel. Het zou ideaal zijn als er ergens in een decreet opgenomen wordt dat feedback verplicht is, zodat leerlingen hun groei echt kunnen zien. Dat zou de onderwijskwaliteit volgens mij ten goede komen.” (TB)

Ervaringsdeskundige Stella (22) geeft dak- en thuisloze jongeren een stem

“Ik had wel een dak boven mijn hoofd, maar geen thuis”

De nieuwste ETHOS-telling laat een schokkende toename zien van dak- en thuisloosheid onder jongeren. In Nederland werden 28.721 dak- en thuisloze mensen geteld, onder wie 4.062 kinderen en ruim 5.000 jongvolwassenen. Achter die cijfers schuilt een wereld van onzichtbare onzekerheid. Daar weet Stella (22) uit Amsterdam alles van. Als ervaringsdeskundige strijdt zij in de jongerenraad van Don Bosco Straatvisie voor de stem van deze dak- en thuisloze jeugd.

Voor het eerst zijn in de ETHOS-telling ook mensen meegeteld die buiten het zicht van officiële hulpinstanties leven. Daardoor liggen de cijfers veel hoger dan eerder werd aangenomen. In Amsterdam zijn 1.769 dak- of thuisloze jongeren (18–27) geregistreerd. De meesten slapen niet op straat of in opvang, maar zwerven van bank tot bank, wonen tijdelijk in vakantieparken, auto’s of antikraakpanden, of vinden onderdak bij bekenden. Daarnaast zijn er nog eens 1.718 minderjarige dak- en thuislozen in Amsterdam geteld, van wie er bovendien 56 zwanger waren.

Stella weet uit eigen ervaring hoe het is om thuisloos te zijn. Ze groeide op in Amsterdam, maar thuis ging het niet goed. Wat begon als af en toe bij vrienden slapen, groeide uit tot een leven zonder vaste plek. “Vanaf mijn vijftiende was ik veel op school of onderweg, maar eigenlijk had ik geen plek om naartoe te gaan”, vertelt Stella. “Thuis aankloppen kon niet en ik wist niet hoe ik hulp moest zoeken. Officieel stond ik ingeschreven bij de opvang en bij mijn ouders, maar de opvang was onveilig en bij mijn ouders kon ik niet terecht. Ik had wel een dak boven mijn hoofd, maar geen thuis. Dat leven voelde onzeker: telkens weer de vraag waar ik de volgende nacht kon slapen.” Via Veilig Thuis kon ze uiteindelijk begeleid gaan wonen, maar dat duurde lang. “Omdat ik nog bij mijn ouders stond ingeschreven, leek het alsof ik een thuis had, terwijl dat allang niet meer zo was. Je valt tussen wal en schip. Het is goed dat de nieuwe telling beter kijkt naar zulke grijze gebieden, want achter één inschrijfadres kan een heel ander verhaal schuilgaan.”

Samen werken aan perspectief

De nieuwste ETHOS-cijfers en Stella’s verhaal onderstrepen de urgentie van het werk van Don Bosco Straatvisie en andere organisaties die zich inzetten voor kwetsbare jongeren in Amsterdam. Er is meer nodig: structurele oplossingen, betaalbare woonruimte en een beleid dat jongeren daadwerkelijk perspectief biedt.

Daarom is Straatvisie gestart met een jongerenraad van ervaringsdeskundige jongeren, waaronder Stella, die meedenken over het gemeentebeleid. “We willen meepraten over wat er met ons leven gebeurt”, zegt ze. “Wij weten hoe het systeem in de praktijk werkt en wat er beter kan, zodat we ook echt iets kunnen veranderen.” Stella ziet waar het systeem faalt. “Als je alleen naar jongeren kijkt die echt op straat slapen, mis je een grote groep. Jongeren zoals ik, die nergens echt

thuis zijn, maar ook niet in beeld komen bij instanties. Het beleid moet aansluiten bij de verschillende situaties: van veilige plek tot begeleiding of structuur. Ook de verdeling van woonplekken kan eerlijker en opvanglocaties kunnen veiliger, met meer aandacht voor mentale gezondheid en middelengebruik."

De schaamte voorbij

Ze benadrukt het belang van dagbesteding en perspectief: "Als je niets te doen hebt, zakt de motivatie weg. Organisaties zoals Don Bosco Straatvisie bieden jongeren structuur, een gevoel van erbij horen en een veilige plek. Je voelt dat je er mag zijn, ook als het even niet goed gaat." Voor Stella was Don Bosco Straatvisie vooral een plek waar ze zich gezien en veilig voelde. "Toen ik nog op straat was, vroegen ze: 'Gaat het wel goed met je?' Dat maakte indruk, ook al was ik er toen nog niet klaar voor om hulp te accepteren. Ik schaamde me omdat ik geen thuis had. Op het werk of op school praat je daar niet snel over, niet iedereen begrijpt het. Later vond ik juist bij Straatvisie de (h)erkenning die ik miste. Je komt er niet omdat je thuisloos bent, maar gewoon om mee te doen. Dat maakt het laagdrempelig en zo kreeg ik stap voor stap weer vertrouwen. Ik begon me weer normaal te voelen. Dat wens ik ook andere dak- en thuisloze jongeren toe. Achter elk cijfer uit de telling schuilt immers een jong mens met dromen en talenten die nu gedwongen op pauze staan. Daarom zet ik mij via de jongerenraad voor hen in." (AH) –

Thuis

Ik zit al vijf jaar op internaat, dus breng hier een groot deel van mijn tijd door. In het begin voelde ik me niet helemaal comfortabel – ik was vrij gesloten en eenzaam. Dat gevoel van eenzaamheid kende ik eigenlijk al van thuis. Mijn moeder moest voor haar werk vaak naar het buitenland en mijn vader was ook uit beeld. Ik was dus best vaak op mezelf aangewezen. Dat is nu nog steeds zo, maar dat vind ik eigenlijk best oké. Ik ben niet zo sociaal, dus het is prettig om af en toe gewoon op mezelf te zijn. Wat het internaat voor mij echt 'thuis' maakt, zijn de kleine dingen: samen eten, activiteiten zoals cinema-avonden, de manier waarop de opvoeders met ons omgaan, enzovoort. De opvoeders doen echt hun best om het gezellig en leefbaar te maken. We mogen hen gewoon bij naam noemen en kunnen over alles praten. Je kan met je grootste problemen bij hen terecht; dat voelt ontzettend fijn. Door de jaren heen is er echt een band ontstaan, iets wat bij nieuwe internen natuurlijk nog moet groeien. In het weekend ga ik wel naar huis. Het grootste verschil? Het eten! Thuis is het gewoon lekkerder; dat heeft vooral met cultuur te maken. Het is toch altijd anders wanneer je moeder kookt. *(lacht)*

Het vuur van Don Bosco

CKG Don Bosco

Wie zijn jullie?

CKG Don Bosco is een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning, een organisatie die binnen Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen valt. Wij hebben drie afdelingen in Zuid-West-Vlaanderen: twee in Kortrijk en één in Roeselare. Van daaruit bieden wij op heel wat verschillende manieren opvoedingshulp aan – denk aan thuisbegeleiding, trainingen en verblijf – aan gezinnen met kinderen tussen -9 maanden (zwangere vrouwen) en 12 jaar.

Hoe brandt het vuur?

Don Bosco is een belangrijke inspiratiebron voor onze organisatie. Zijn naam en zijn visie zijn prominent terug te vinden in ons recent ontwikkelde 'Kompas van CKG Don Bosco', dat op een overzichtelijke manier onze missie, visie, waarden én onze benadering van basishouding en begeleiding in beeld brengt. Ideeën zoals krachtgericht werken, nabijheid en een *'empowerende'* houding zijn principes die Don Bosco al naar voren bracht en die vandaag de dag nog steeds zeer relevant zijn.
De manier waarop Don Bosco jongeren begeleidde en omringde, is ook nu nog steeds vanzelfsprekend voor alle medewerkers van het CKG. Het is echter niet altijd eenvoudig om deze waarden ook expliciet aan de persoon van Don Bosco te koppelen. Toch doen we daar actief moeite voor.
Binnen het CKG is 'De Compagnie', een groep van vier medewerkers, verantwoordelijk voor het levendig houden van het erfgoed van Don Bosco. Zij zorgen op elke personeelsvergadering voor een verbindend moment, nemen het voortouw bij de organisatie van 'De Week van Don Bosco' eind januari en geven doorheen het jaar impulsen rond het thema Don Bosco. Nieuwe medewerkers nemen bovendien deel aan de vormingsdagen die worden aangeboden door Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen. Tot slot kunnen we niet rond het gegeven dat elke keer onze naam valt, Don Bosco ook aanwezig is.

Wat is jullie droom?

In het 'Kompas van CKG Don Bosco' hebben we die ook neergeschreven. Het bevat drie ruime ambities of 'dromen' die we hopen te realiseren:

- Kinderen participeren maximaal aan een maatschappij die zich voor hen openstelt
- Samen mét ouders, één team voor het kind
- Alle medewerkers passen de denkkaders, die verankerd zijn in de werking, toe en dragen ze actief uit. (TB) –

Het nieuwe jaar staat voor de deur, maar waarom wachten tot 1 januari 2026 om stil te staan bij wat echt telt? Goede voornemens hoeven niet altijd over verandering te gaan. Soms gaat het gewoon om kleine dingen die we in de drukte van de dag uit het oog verliezen: aandacht voor de medemens, zorg dragen voor elkaar, dankbaar zijn… De volgende vijf kleine gebaren vragen weinig moeite, maar maken wel een groot verschil.

☐ Spreek waardering uit

We zijn er vaak snel bij om kritiek te uiten op iemand anders – denk maar aan de vele haatberichten die je online leest. Zou het niet mooi zijn als we ook even snel waardering zouden uitspreken? Laat aan iemand weten dat je zijn inzet, gedrag of aanwezigheid waardeert. Een eenvoudige ‘goed gedaan’ of ‘fijn dat je er bent’ betekent vaak meer dan je zou denken.

☐ Probeer iets nieuws

Nieuwe dingen leren stimuleert het brein én de veerkracht. Psychologen noemen dit ‘cognitieve flexibiliteit’. Of het nu gaat om iets praktisch (leren koken), creatief (een muziekinstrument proberen) of sociaal (je aansluiten bij een vereniging): iets nieuws proberen helpt tegen sleur en moedigt persoonlijke groei aan. Cognitieve flexibiliteit speelt bovendien een grote rol bij het leren en bij het oplossen van problemen.

☐ Omarm dankbaarheid

Tijdens de dag gebeuren heel wat mooie dingen waar we dankbaar voor mogen zijn, maar die we door de hectiek soms vergeten. Maak daarom af en toe tijd om stil te staan en deze momenten te benoemen. Spreek uit wat je positief geraakt heeft, schrijf op waar je dankbaar voor bent of bouw een kort stiltemoment in om de dag te overlopen. Dankbaarheid oefenen lijkt misschien klef, maar dat is het zeker niet.

GOEDE VOORNEMENS WAAR JE NU MEE KAN STARTEN

☐ Contacteer iemand die je lang niet sprak

Neem contact op met iemand die je al een tijd niet hebt gesproken. Niet met een specifieke reden, maar gewoon om eens te horen hoe het gaat. Wie weet bloeit een oude vrienschap weer op of maak je, zonder dat je het zelf beseft, iemands dag een beetje mooier. In onze drukke en individuele samenleving verliezen veel mensen contact uit het oog, terwijl sociale verbondenheid een belangrijke factor is voor ons dagelijks geluk en welzijn.

☐ Bezoek iemand die vaak alleen is

De Warmste Week besteedde er vorig jaar nog aandacht aan: liefst één op twee mensen voelt zich soms eenzaam. Bij ouderen ligt dat cijfer zelfs nog hoger. En hoe kan eenzaamheid bestreden worden? Alleen door andere mensen. Een kort bezoek, een kaartje (bijvoorbeeld tijdens de komende feestdagen) of een praatje aan de voordeur kan iemands dag lichter maken. Menselijke nabijheid is een basisbehoefte, vergeet dat niet.

Grenzeloos

Senegal

Inse Van Rossom (46) werkt als inspecteur-begeleider Rooms-Katholieke godsdienst bij de pedagogische begeleidingsdienst van Don Bosco, maar haar (zorgzame) hart ligt ook in Senegal, meer bepaald in het dorp Toubakouta. Daar ondersteunt ze al zeven jaar lang jonge vrouwen bij het opstarten van lokale projecten. Dit jaar maakte ze een bijzondere reis: met de auto legde ze een lange tocht door Europa en de uitgestrekte Sahara af, helemaal naar Senegal, waar de wagen achterbleef.

Inse ondersteunt Senegalese vrouwen met *empowerment* op maat

“Balanceren op een dunne lijn tussen ik en wij”

Inses project startte bijna toevallig, toen ze in 2015 een vriendin in Dakar zou gaan bezoeken. “Ik droomde er altijd van om eens naar Afrika te gaan”, blikt ze terug. “Maar niet gewoon als toerist; ik wilde er iets aan koppelen. Een vriendin had zich opgegeven om een paar maanden vrijwilligerswerk te doen bij een project voor straatkinderen in Dakar. Het leek me ideaal om er te gaan helpen en mijn reis zo wat meer diepgang te geven. Net wanneer mijn vlucht geboekt was, kreeg ik te horen dat ze ermee ophield en in een luxehotel in het zuiden zou gaan werken. Ondanks die tegenslag besloot ik toch te gaan. Toen ik naar een alternatieve verblijfplaats zocht, kwam ik uit bij de familie waar ik intussen al zeven jaar mee samenwerk. Ik ontmoette er vrouwen die erg primitief leefden en met eenvoudige, kleinschalige initiatieven beter geëmancipeerd zouden kunnen worden. Ze zouden zelf geld kunnen verdienen en zelfstandiger worden. Dat idee bleef hangen. Er begon iets te kriebelen en al snel besliste ik dat ik terug zou keren.”

Jane Goodall

Tijdens haar voorbereidingen op een nieuw bezoek, deed Inse de nodige research. Zo leerde ze Ingrid kennen. “Een vrouw in de zeventig uit Antwerpen”, knikt ze. “Ze doet me wat denken aan Jane Goodall, die nog niet zo lang geleden overleed. Ingrid haalde ieder jaar geld op en besteedde dat aan enkele kleine, lokale projecten. Via

haar ben ik er eigenlijk ingerold. Mijn allereerste projectje was een uitwisseling met een groep vrouwen uit haar project. Zij kwamen op bezoek, leerden aan de vrouwen van de familie waar ik mee werkte een vaardigheid aan en zij konden die kennis op hun beurt weer doorgeven. Nu, vele jaren later, zie ik dat deze vrouwen zelf dingen ondernemen zonder dat ik ze financieel moet ondersteunen. Dat is de bedoeling van wat ik doe. Empowerment staat centraal. Als de vrouwen iets willen doen, ga ik op zoek naar startkapitaal, maar daarna moeten ze het zelf doen en zelf geld verdienen."

De focus ligt bewust op jonge vrouwen. "Dat is zo vanzelf gegroeid", legt Inse uit. "Ik kon het goed vinden met die vrouwen en voelde dat zij meer zouden kunnen als ze meer middelen hadden. Vrouwen hebben vaak de regie in handen, ook al lijkt het soms anders. Maar het was wel belangrijk om het vertrouwen van de mannen te winnen. Ik heb veel theetjes gedronken om uit te leggen hoe ik werk. *(lacht)* Je moet hen doen inzien dat het ook goed is voor de familie als de vrouwen gaan werken. En intussen merk ik dat ze echt iets doen met de kansen die ze krijgen. Kippenkwekerijen starten, ovens maken, kennis doorgeven, ... Er zijn al heel wat micro-ondernemingen gerealiseerd."

Belangrijk breekpunt

Al loopt het ook niet altijd van een leien dakje. "De Ubuntu-filosofie *(de nadruk op het belang van collectieve verbondenheid)* die wij in het Westen grotendeels kwijt zijn geraakt door de opkomst van het individualisme, zit in Afrika soms de autonomie en persoonlijke groei van mensen in de weg", verrast Inse. "Iedereen werkt samen en helpt elkaar, maar het kan ook een verlammend effect hebben. Mensen durven niet te kiezen voor hun eigen, persoonlijke ambities en dromen. Ik herinner me bijvoorbeeld hoe een twintigtal vrouwen naar mij kwamen met de vraag om een restaurant te openen... Ja, dat gaat natuurlijk niet. Zo'n onderneming moet je alleen starten, of met een klein groepje. De reis van afgelopen zomer was voor mij op dat vlak een belangrijk breekpunt. Ik wil vanaf nu echt focussen op de ideeën en initiatieven van kleinere groepen, op een pril initiatief met potentieel of op de droom van één van de vrouwen. Een voorbeeld: een van de vrouwen vertrok afgelopen zomer naar Barefoot College, een ngo die vrouwen aanleert om zonnepanelen te repareren en installeren. Een training van drie maanden, waar ook sensibilisering rond hygiëne en gendergelijkheid deel van uitmaakt. Ze leert er ook hoe ze op een eenvoudige manier

“Deze tocht gaf me veel energie en kracht”

stroom kan opwekken uit het verwerken van afval. Een heel complete opleiding dus. Wanneer zij terug is, kan zij een soort van ambassadeur worden in de streek. Zo wil ik werken. Na zeven jaar weten mensen me wel te vinden als ze iets willen opstarten.”

Niet alleen de aanpak, maar ook de reis zelf liep deze keer helemaal anders. Inse ging in België op zoek naar een auto en vertrok op een lange tocht door Frankrijk, Spanje, Marokko en Mauritanië. Dwars door de Sahara, helemaal naar Senegal. Daar bleef de auto achter. “Ik wilde altijd al eens met de auto door de Sahara rijden en nu had ik een doel”, legt ze uit. “Normaal gezien zou ik samen met een vriendin reizen, maar dat is op het laatste moment afgesprongen. Ik heb me echter niet uit mijn lood laten slaan en ben gewoon doorgegaan. Stap voor stap. Je moet goed kunnen plannen, maar anderzijds ook goed kunnen loslaten. Je laten leiden door het moment. Die tocht gaf me veel energie, maar ook de kracht om dicht bij mezelf te komen en te reflecteren over wat ik echt wil en kan. Natuurlijk was de reis lang en soms eenzaam, maar ze was ook bijzonder en leerzaam. Daarnaast had ik regelmatig gezelschap. Mijn ouders reisden mee van Brussel tot Marseille – een verrijkende ervaring die onze band nieuw leven heeft ingeblazen – en vanaf Marokko reed er een gids uit Senegal mee. Zijn vrouw en hij wonen al twaalf jaar in Marokko en hij had de middelen niet om terug te keren naar Senegal. Zijn moeder was onlangs overleden dus toen hij van mijn tocht hoorde, was de deal snel rond. Hij hielp met de vertaling en bij andere obstakels, in ruil kon hij gratis mee naar zijn familie in Senegal. Een win-winsituatie.”

Onvoldoende brood

Na enkele intense maar productieve weken in Senegal trok Inse weer huiswaarts. De auto bleef achter. Zo kan die de komende jaren door de vrouwen in Toubakouta gebruikt worden. “Nu daar een auto is, ben ik wel van plan om Afrika nog meer te gaan ontdekken. Ik zou bijvoorbeeld graag eens naar Mali gaan. Of ik daar dan ook projectjes start? Dat zien we dan wel. *(lacht)* Maar ik wil het ook niet te groot maken. Het moet haalbaar blijven; dat is net wat ik leuk vind. Kleine dingen realiseren voor en met mensen waar je een gezicht op kan plakken. Eerst wil ik bekijken wat er nog nodig is in Toubakouta. Ik denk bijvoorbeeld aan een wasserette en een bakkerij. Al sinds dag één dat ik er kom, is er onvoldoende brood. Deze zomer heb ik gezegd: ‘Zo is ’t genoeg! Hier moet een bakkerij komen.’ *(lacht)* Daar wil ik zelf gerust in investeren. Maar er is ook al heel veel gerealiseerd: je ziet meisjes zelf starten met ondernemen, er zijn zonnepanelen, er is een graanmolen... Je voelt dat er ademruimte is. Na zeven jaar zie ik dat het werkt: mensen nemen verantwoordelijkheid, zelfstandigheid groeit en ik voel dat wat ik doe een verschil maakt.” (TB) –

Moet school ons beter voorbereiden op het leven?

Op school leren wij veel dingen, maar wij vragen ons af: zijn die ook echt nuttig voor later? We weten hoe we wiskunde-oefeningen moeten maken en welke koningen er vroeger allemaal waren, maar hoe zit het met belangrijke dingen zoals geld beheren, werk zoeken of omgaan met stress? Dit zijn dingen die we allemaal nodig hebben, maar die we op school bijna niet leren. In de toekomst moeten we zelfstandig zijn. We moeten onze eigen rekeningen kunnen betalen, een job zoeken en goed voor onszelf zorgen. Maar veel jongeren weten niet hoe dat precies moet, omdat ze dit nooit geleerd hebben op school. Daarom zou het goed zijn als we vakken krijgen die ons echt voorbereiden op het dagelijks leven. Hieronder lezen jullie wat wij hierover denken.

Gitte vindt het belangrijk dat we beter leren omgaan met stress

School, sociale media, verwachtingen van anderen... Het kan soms best veel zijn. Als ik aan mijn examens of mijn toetsen moet beginnen, krijg ik veel stress. Door die stress heb ik black-outs en raak ik in paniek. Ik weet niet altijd hoe ik hiermee moet omgaan.
Mentale gezondheid is net zo belangrijk als fysieke gezondheid, maar er wordt op school weinig over gepraat.
Sommige mensen krijgen later op hun werk een burn-out omdat ze nooit hebben geleerd hoe ze stress onder controle kunnen krijgen.
Een vak over mentale gezondheid zou ons, en ook de leerkrachten, goed kunnen helpen om beter te leven en een goede balans te vinden tussen werk, studie en ontspanning.

Gabriël wil beter leren omgaan met geld

Uit mijn eigen ervaring merk ik dat daarmee moeite heb. Als ik bijvoorbeeld 100 euro krijg, vind ik het lastig om die op een verstandige manier te besteden zonder te veel geld te verspillen. Ik merk dat ik vaak domme uitgaven doe. Daarom zou het nuttig zijn om over geld te leren op school.
Geld is iets waarmee iedereen te maken krijgt. Een heleboel andere jonge mensen hebben hetzelfde probleem als ik. Ze denken aan het nu: ze verdienen hun eerste loon en geven het uit aan kleren, games of andere overbodige uitgaven. Ze denken nog niet na over vaste kosten zoals huur, verzekeringen of belastingen.
Dan moet je je eigenlijk de volgende vragen stellen: Geld beheren, hoe doe je dat op een slimme manier? Hoe zorg je

Don Bosco staat voor jongeren kansen geven, dus doen wij dat met veel plezier! Gabriël Clement, Gitte Wauters en Hailey Van Laethem van klas 4DA-GRTC van Don Bosco Halle gingen aan de slag om deze pagina in te vullen naar hun eigen wensen. Het resultaat is onderstaand artikel.

ervoor dat je niet te veel uitgeeft? Hoe vermijd je dat je in de schulden komt? Later gaan we misschien op kot, dan moeten we rekening houden met kosten voor water, elektriciteit, maaltijden, enzovoort.
Als we op school zouden leren hoe we een budget moeten maken en hoe belastingen werken, of hoe we ons loonbriefje moeten lezen, zouden we later misschien minder financiële problemen hebben. Met die kennis voorkom je stress en krijg je grip op je financiën.

Hailey wil leren hoe je het aanpakt om een job te vinden.

Ik wou graag een centje bijverdienen. Toen ik voor de computer zat, twijfelde ik. Ik moest een cv en een sollicitatiebrief schrijven. Dat is makkelijk gezegd, maar hoe doe je dit precies? Wat moet je zeggen in een sollicitatiegesprek? We hebben dit nooit geleerd.
Werkgevers verwachten dat de mensen die solliciteren zichzelf goed kunnen presenteren, maar als je dat nooit geoefend hebt, dan weet je niet of je dit echt kan. Je weet niet wat de valkuilen zijn, hoe je iemand overtuigt, hoe je moet reageren op bepaalde vragen.
Een vak over solliciteren zou ons helpen om zelfverzekerder te zijn tijdens onze zoektocht naar een job en goed voorbereid te zijn bij het solliciteren.

Dit is onze conclusie

Op school leren we veel, maar niet altijd wat we echt nodig hebben in het dagelijks leven. Terwijl er in sommige vakken wel gesproken wordt over budget, mentale gezondheid en jobs, is er nooit genoeg tijd genoeg om hier echt mee aan de slag te gaan. Vaak hebben leerkrachten het al moeilijk om hun eigen lesprogramma af te werken. Onderwijs is zoveel meer dan het overdragen van kennis; het moet ons tonen hoe we een goed en zelfstandig leven kunnen leiden. Daarom zou het goed zijn als scholen een vak toevoegen waarin we dieper ingaan op deze en ook andere thema's zoals milieubewustzijn, valse berichten van echte onderscheiden op het internet, het oplossen van conflicten...
Als scholen deze onderwerpen meer bespreken en ook in het lesprogramma zetten, zullen wij, jongeren, veel beter voorbereid zijn op de toekomst. Wij willen zelfverzekerd in de echte wereld kunnen stappen met deze basisvaardigheden onder de knie.

School

Ik studeer 'Maatschappij & Welzijn', al is dat eerder toevallig zo gelopen. In de eerste graad had ik als keuzevakken voor 'Sport' en 'Maatschappij & Welzijn' gekozen, maar omdat ik het sporten toch iets te veel van het goede vond, ging ik de andere richting uit. 45 minuten lopen... Da's niks voor mij. *(lacht)*
Mijn huidige richting spreekt me wel aan. Mijn moeder wil graag dat ik verpleegster word en ik vind dat ook best interessant. Al zou ik liefst psycholoog worden. Ik kan mensen goed lezen en voel vaak aan wat ik moet zeggen wanneer iemand hulp nodig heeft. Een job als psycholoog spreekt me dus aan, zeker omdat je er nog heel wat richtingen mee uit kan gaan. Het draait voor mij vooral om mensen helpen. In de lagere school noemden ze me wel eens een *people pleaser*, maar dan op een positieve manier.
Ze waarschuwden me dat anderen misschien van me zouden profiteren, maar dat maakte me niet uit. Ik vind het gewoon fijn om mensen te kunnen helpen. *(stilte)* Weet je, toen ik klein was, wilde ik zelfs een groot gebouw kopen om alle daklozen in op te vangen, zodat ik hen kon helpen en verzorgen. *(lacht)* Toen ik ouder werd, besefte ik dat dat niet realistisch was, maar die drang om anderen te helpen is er nog steeds.

ብርጭቆ
LEC - V
TIPO - A
8
ቤት
እኩል የሚሆነው ቁጥር ይፈልጉ
10 ሲደመር 7
10 ሲደመር 8
10 ሲደመር 10
20
14
11
13
10

Hoe Mobile School de kracht van straatkinderen zichtbaar maakt

“Hulpverlening begint bij jezelf in vraag te stellen”

Wat klein begon als een thesisproject van een zoekende student, groeide uit tot een wereldwijde beweging die straatkinderen hun zelfvertrouwen teruggeeft. Arnoud Raskin, oprichter van Mobile School, toont dat leren niet enkel in klaslokalen gebeurt, maar overal waar mensen de moeite doen om elkaar écht te zien.

Arnoud Raskin.

“Wat voor problemen ben ik hier eigenlijk aan het oplossen?” Die vraag liet Arnoud Raskin niet los toen hij als jonge industrieel ontwerper een plastic lepeltje moest ontwerpen. “Mijn klasgenoten droomden van designprijzen,” vertelt hij, “maar ik voelde vooral leegte. Ik dacht: als ik een jaar aan een product moet werken, laat het dan tenminste iets zijn dat zin heeft.” “Toevallig kwam ik tijdens mijn studies in contact met straatwerkers in Colombia, die me vertelden over de miljoenen kinderen die er op straat leven, zonder onderwijs of zicht op een toekomst. Ik heb toen de logische redenering gemaakt: als ik toch iets moet ontwerpen, laat het dan voor hen zijn.”

Arnoud vloog naar het Colombiaanse Cartagena en werkte er maandenlang met straatkinderen. “De straat was hard, maar ook een plek van vrijheid en vriendschap,” vertelt hij over die periode. “Voor veel kinderen is de straat niet het probleem, maar de oplossing. Ze vinden er hun eerste vrienden, hun eerste gevoel van veiligheid. Als hulpverlener moet je die realiteit respecteren en niet meteen ‘de straat’ gaan veroordelen en te zien als iets waaruit je hen moet wegkrijgen. Dat was meteen een wijze les: je moet niet willen veranderen wie iemand is of waar die zich bevindt: je moet ruimte maken zodat een persoon zelf kan groeien. Groei die begint met respect voor de eigen leefwereld, met luisteren in plaats van meteen lesgeven.”

De les van Julian

Maar zijn grootste inzicht kwam van een jongen genaamd Julian. “Ik sprak zelf amper Spaans toen ik daar aankwam,” vertelt Raskin. “Dus vroeg ik hem of hij mijn leraar Spaans wilde worden. Aanvankelijk met weinig hoop, want Julian kon zich amper concentreren en nauwelijks stilzitten. Maar hij zei ja en we kwamen al snel tot een werkbare methode: ik tekende zo goed en zo kwaad de begrippen, en hij schreef de woorden in het Spaans. En plots bleef die jongen, die nooit langer dan vijf minuten stilzat, anderhalf uur geconcentreerd.”

> **“Straatkinderen zijn ondernemers in overlevingsmodus – hun creativiteit is pure innovatie”**

De mobiele scholen staan opengeklapt op straat, waar de kinderen zich thuis voelen.

"Wat daar gebeurde, veranderde voor mij alles. Want de rollen draaiden om. Het was niet meer de hulpverlener die iets gaf, maar de jongen die de hulpverlener iets leerde. Julian werd mijn leraar. En ik leerde dat échte hulpverlening begint met jezelf in vraag te stellen: kom ik hier om te dicteren hoe het moet, of leg ik de verantwoordelijkheid bij de jongeren zelf?"

Het idee voor zijn afstudeerproject Mobile School was geboren: een uitrolbaar schoolbord met educatieve panelen waarmee straathoekwerkers kinderen op straat bereiken. Geen school in de klassieke zin, waarbij de jongeren uit de straat worden weggetrokken, maar een plek waar kinderen letterlijk ter plaatse hun talent ontdekken.

"Kinderen die op straat leven zijn niet verloren", aldus Arnoud. "Ze wachten gewoon op iemand die hun talent ziet. Elk bord dat ergens ter wereld opengeklapt – en we zijn intussen actief in 39 landen – is een uitnodiging om kinderen niet als slachtoffers, maar als partners te zien."

School zonder muren

De mobiele scholen worden in een technische secundaire school in België gebouwd, als deel van de leerplandoelstellingen, met panelen over thema's als gezondheid, veerkracht, ondernemerschap en trauma. Ze staan opengeklapt tussen vuilnisbakken of marktkramen – op straat, waar de kinderen zich thuis voelen. "Als je wil dat iemand groeit, moet je beginnen waar die persoon zich het sterkst voelt," zegt Raskin. "Voor straatkinderen is dat de straat. Je mag die niet afschilderen als iets slechts, want dat is hun leefwereld, hun identiteit. Als je die afwijst, wijs je hén af."

"Wie durft toegeven dat hij het niet weet, opent de deur naar creativiteit"

Het model sloeg meteen aan en blijft zijn meerwaarde bewijzen. "In sommige wijken waar Mobile School al twintig jaar actief is, steeg het aantal kinderen dat opnieuw naar school gaat van 40 naar maar liefst 90 procent. De reden is eenvoudig: vertrouwen. Wie merkt dat iemand in hem gelooft, durft zelf stappen zetten."

"Recent kwam daar met de Flagbag trouwens een nieuwe ontwikkeling bij: draagbare rugzakken vol educatieve vlaggen, die je kan ophangen tussen bomen, aan vuilnisbakken, overal in de publieke ruimte. Zo kunnen ook kleine organisaties met educatief materiaal aan de slag, zonder dat ze een pick-up of trailer nodig hebben om de Mobile School aan vast te haken. De straat blijft dus onze klas, alleen de vorm verandert."

Streetsmartness als levenswijsheid

Maar er is meer aan dit verhaal, want straatkinderen beschikken over een scherp soort intelligentie die zelden

wordt gemeten: streetsmartness. “Ze lezen situaties, voelen spanningen aan, onderhandelen, overleven. Ze zijn ondernemers in overlevingsmodus,” zegt Raskin. “Ze weten wat risico is, maar ook wat samenwerking betekent. Ik geef graag het voorbeeld van de Boliviaanse jongen die zichzelf maar liefst twaalf talen had aangeleerd door pizzafolders uit te delen aan toeristen. Hij sprak ze niet perfect, maar goed genoeg om in elke taal iets te kunnen verkopen. Ik noem dat ondernemerschap in zijn zuiverste vorm.”

Uit die bewondering ontstond StreetwiZe, de sociale onderneming die bedrijven opleidingen en trainingen geeft op basis van lessen van de straat. “We wilden niet afhankelijk blijven van subsidies, maar in onze eigen financiering voorzien,” zegt Raskin. “We leren leiders en teams hoe ze onder meer kansen kunnen zien in onzekerheid, en de winst die we met die opleidingen maken vloeit rechtstreeks terug naar Mobile School. Zo ontstaat een uniek ecosysteem: de straatkinderen inspireren de managers, en de managers financieren de scholen. Iedereen leert van elkaar.”

Ook lessen voor ons

Denk trouwens niet dat de streetsmartness alleen waardevol is voor managers en ondernemers. “Die lessen zijn gewoon universeel”, benadrukt Arnoud. “Ook jongeren hier kunnen veel leren van straatkinderen. Hun manier van leven is geen overlevingsreflex, maar een levenshouding: opportuniteiten zien, samenwerken, risico’s durven nemen. Dat geldt even goed voor een scout of een student van Don Bosco, om toch even een heel directe link te leggen (lacht). Ik koppel hier trouwens graag een oproep aan, iets dat mezelf destijds naar Colombia bracht: blijf geloven dat je zelf verschil kunt maken, ook al lijkt de wereld complex of kapot. Verandering begint niet bij grote systemen, maar bij kleine daden van verbinding. Empathie is geen soft skill, maar een levensnoodzakelijke vaardigheid.”

> **“Wie merkt dat iemand in hem gelooft, durft zelf stappen zetten”**

Vandaag telt Mobile School meer dan negentig partners wereldwijd, maar de komende jaren wil Mobile School zijn impact nog verdubbelen. Niet om betere cijfers te halen, maar om meer plekken van hoop te creëren. “We brengen geen school naar de straat,” besluit hij. “We brengen het geloof dat elk kind potentieel heeft, en dat leren begint zodra iemand dat potentieel erkent. Wie een mobiele school ziet openklappen, ziet geen les in wiskunde of taal, maar een oefening in menselijkheid.” (HD) –

Volg je ons al?

ASSEL

In Nederland rijdt sinds kort een herkenbaar Don Boscovoertuig rond. Deze nieuwe Don Boscobus maakt Assel makkelijker bereikbaar voor jongeren en dankzij de opvallende belettering is de bus goed herkenbaar op de weg.

APELDOORN

Op 16 oktober lanceerde Don Bosco Apeldoorn een jubileummagazine ter ere van het 50-jarig bestaan, waarvan de eerste exemplaren werden uitgereikt aan salesianen Hans en Biju.

SINT-DENIJS-WESTREM

Tijdens de middagactiviteit 'breiatelier' van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem wordt niet alleen wol, maar ook vriendschap en verbondenheid gesponnen. OKAN-leerlingen en leerlingen uit de reguliere school ontmoeten elkaar tijdens het breien en creëren zo warme momenten van samen leren, praten en lachen.

ROME

Tijdens de herfstvakantie gingen 19 salesianen en zusters van Don Bosco op pelgrimstocht in Rome. Op het programma onder meer: een gesprek met de rector van de koninklijke Belgische kerk in Rome, een tocht naar de Sint-Pietersbasiliek en een audiëntie met paus Leo XIV.

HECHTEL

Op 1 oktober hield Don Bosco Hechtel een herdenkingsmoment voor Thabet, een leerling die een jaar eerder het leven liet nadat hij op training in elkaar zakte. Bij de school werd een boom geplant en een vriendschappelijke voetbalwedstrijd gespeeld ter ere van hem.

OUD-HEVERLEE

Tijdens de YOUCA Action Day draaide de 16-jarige Lore, leerlinge van GO! Atheneum De Ring Leuven, een dagje mee bij Don Bosco Media. Tijdens YOUCA Action Day werken leerlingen één dag mee in een bedrijf of organisatie en schenken ze hun loon aan jongerenprojecten wereldwijd.

FINISTERRA

Nog meer pelgrims, want ook Bosco Base organiseerde een tocht tijdens de herfstvakantie. Tien Don Boscojongeren, van animatoren tot leerlingen van onze scholen, wandelden samen van Santiago de Compostela naar Finisterra tijdens een trektocht vol avontuur, ontspanning en reflectie.

De kracht van de opvoeding

Bart Decancq — *provinciaal*

Geduld is een mooie deugd als je een viering met de paus wil meemaken. Uren vooraf worden de strategische plaatsen ingenomen. De tactische opstelling is belangrijk om klaar te staan als de pausmobiel voorbijkomt. Als het moment is aangebroken, kan je het traject volgen; de mobieltjes gaan de lucht in om dit moment vast te leggen. Het gebeuren deed met denken aan paus Franciscus die zei geraakt te zijn als mensen op dat ogenblik hun kinderen optilden. Alsof ze willen zeggen: "Kijk, dit is mijn trots, dit is mijn toekomst". Tijdens de bijeenkomst met duizenden mensen uit de onderwijswereld gaf paus Leo aan dat het niet volstaat om mooie lokalen en didactische middelen te hebben. "De kracht van de opvoeding zit in de echte ontmoeting tussen mensen en in de liefdevolle bezieling die zij uitstralen", klonk het over het Sint-Pietersplein. Hij waarschuwde dat het gevaarlijk wordt als men de taak van opvoeders in twijfel trekt, want dan is er in de samenleving een crisis van de hoop. Vreugde is volgens de Paus een sleutelwoord in de opvoeding. Don Bosco zette de hartelijkheid voorop in zijn opvoedingsstijl om jongeren hogerop te tillen; zij zijn de toekomst voor Kerk en samenleving.

Zinplek

Het internaat wordt geleid door de Zusters van Don Bosco en zelf ben ik ook katholiek, net als mijn moeder. Het geloof komt hier dus wel eens ter sprake, maar niet zo vaak. Denk eerder aan momenten zoals Kerstmis, Advent of het Feest van Don Bosco, maar niet zomaar in de wandelgangen. Hoewel ik tegenwoordig minder vaak naar de kerk ga, blijft het geloof belangrijk voor mij. Af en toe lees ik in de Bijbel en dat verhaal blijft me raken. Jezus was een goed persoon die nog steeds kan inspireren, en ook het scheppingsverhaal spreekt me aan. Het helpt me nadenken over wat belangrijk is. Voor mij bestaat God echt. Hij is de reden waarom de wereld er is, Hij kijkt naar ons en zorgt voor ons. Dat beeld is met de jaren gegroeid en heeft me geleerd dat je je eigen keuzes moet maken. Je kunt niet zomaar op Hem rekenen om alles voor je uit te stippelen; je moet zelf je weg vinden. Maar Hij is er wel op moeilijke momenten, als steun. Tegelijk begrijp ik dat niet iedereen het zo ziet. Je kan best geloven dat er geen God is. Ik heb dan ook respect voor andere overtuigingen – of je nu moslim, boeddhist of ongelovig bent. Iedereen beleeft dat anders en dat vind ik mooi. Zelf heb ik ook ooit getwijfeld aan mijn geloof, maar in die periode voelde ik juist dat Hij er wél was. Wat ik wel belangrijk vind, is dat je niet zomaar je lot in de handen van God legt. Het idee dat 'God het wel oplost' klopt voor mij niet. Ik heb mijn derde jaar opnieuw moeten doen omdat ik het wat liet hangen. Ik heb toen veel vrienden verloren, spijbelde vaak, deed niets voor school, enzovoort. Toen besefte ik dat je niet gewoon op anderen of op God moet rekenen. Je moet het eerst en vooral zélf doen.

AFSCHEID

Andrea Schepens
Zuster van Don Bosco
°13-10-1923 +18-06-2025

André Saenen
Salesiaan van Don Bosco
°06-09-1932 +27-08-2025

Herman Lieberom
Salesiaan van Don Bosco
°19-07-1932 +03-09-2025

Nieuwe items in onze webshop

Dat Don Bosco geweldig werk doet, staat buiten kijf. Maar naast die inzet mag ons merk ook gezien worden en dat kan uitstekend met de artikelen uit de webshop. Je vindt er een breed aanbod aan producten waarmee je je verbondenheid en trots kunt laten zien: van praktische brooddozen en stijlvolle waterflessen tot warme hoodies, unieke sleutelhangers en zelfs fleurige zakjes bloemzaad. Perfect als kleinigheidje, relatiegeschenk of gewoon om zelf te gebruiken. Een vlag aan de gevel van de school, een kop koffie om de dag goed te beginnen of een giftset als blijk van waardering? Elk artikel brengt het Don Bosco-gevoel tot leven en laat zien dat je deel uitmaakt van de grote Don Bosco-beweging.

Waterfles 1L
€ 16

Hoopvol op weg naar Kerstmis - € 6

Drinkfles 450ML
€ 7

Hoodie (rood of zwart)
€ 35

Feestvlaggetjes
€ 33

Don Bosco kalender 2026 - € 5

Brooddoos
€ 10,95

Sempre Avanti
€ 22

Giftset
€ 4,50

Mok
€ 7

Duopakket wensboekjes
€ 5

Sleutelhanger
€ 3

Don Boscospel
€ 20

Bestellen?

Alle prijzen zijn exclusief verzendkosten. Meer info of bestellen? Dat kan in Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of webshop@donbosco.be en in Nederland via www.donbosco.nl/webshop of webshop@donbosco.nl.

Wat kunnen oude teksten zoals die van De Bijbel vandaag voor ons betekenen?

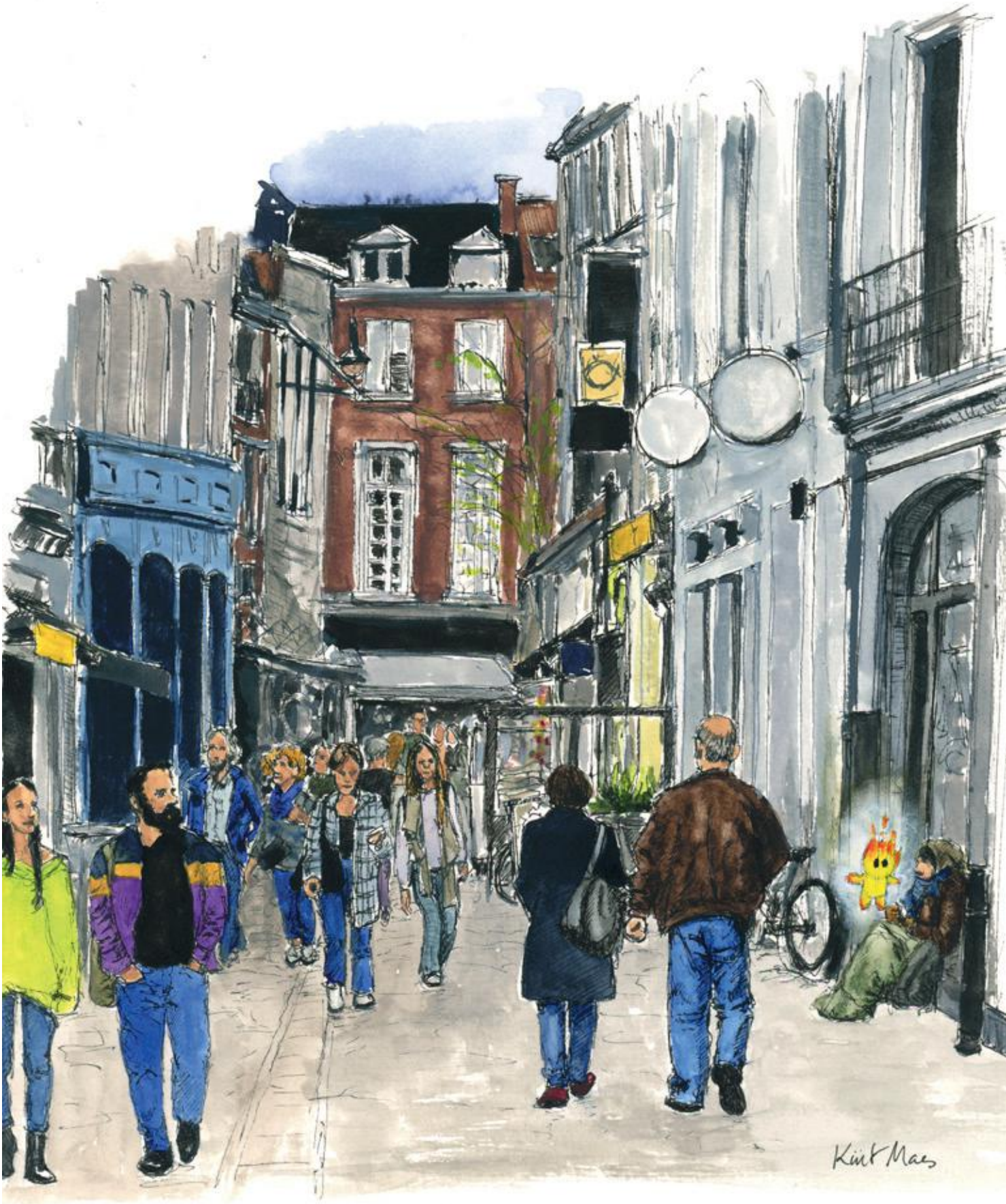

“Toen de blinde bedelaar Bartimeüs die langs kant van de weg zat, hoorde dat Jezus voorbijkwam, begon hij luidkeels te roepen. De omstaanders zeiden dat hij zijn mond moest houden. Jezus bleef staan en zei: ‘Roep hem’.”

Marcus 10,46-52

De Warmste Week vraagt dit jaar aandacht voor zij die ‘onzichtbaar ziek’ zijn. Van Bartimeüs, de blinde bedelaar die langs de kant van de weg zit wanneer Jezus vertrekt uit Jericho, kan je niet zomaar zeggen dat hij onzichtbaar ziek is. Of toch? Voor de omstaanders lijkt hij in ieder geval onzichtbaar. Wanneer hij zich zichtbaar wil maken door te roepen, snauwen ze hem toe dat hij zijn mond moet houden. Zijn plaats is aan de zijkant. Hij telt niet mee. Hij wordt niet gezien. Voor Jezus is dat anders. ***“Jezus bleef staan en zei: ‘Roep hem.’”*** Dat moet Bartimeüs geen twee keer gezegd worden: hij gooit zijn mantel af, springt op en gaat naar Jezus. “Wat wil je dat ik voor je doe?”, vraagt Jezus. “Zorg dat ik zien kan”, antwoordt Bartimeüs. En zoals meestal in deze genezingsverhalen gebeurt dat meteen. De blinde wordt ziende.

Zien en gezien worden, daar draait dit verhaal om. Niet langer onzichtbaar zijn. Het betekent zoveel wanneer iemand zich gezien en erkend weet, ook in zijn of haar ‘onzichtbaar ziek zijn’.

Maar het verhaal van Bartimeüs is niet alleen een genezingsverhaal. Het is vooral een verhaal van geloof en van vertrouwen. Op het einde van het verhaal is de blinde niet alleen ziende, “hij volgt Jezus op zijn weg.” Bartimeüs keert niet terug naar de zijkant. Hij wordt letterlijk een volgeling van Jezus. “Je vertrouwen is je redding”, zegt Jezus tot hem.

Don Bosco getuigde van een groot vertrouwen in Jezus. Het is dat vertrouwen van waaruit hij deed wat hij deed in Turijn: halt houden en jongeren roepen die aan de zijkant van de maatschappij stonden en onzichtbaar waren. Hij liet hen weten: je bent bemind en gekend. Overal waar dat gebeurt, gebeuren er wondere dingen. Kunnen we vandaag leven vanuit dat diepe vertrouwen van Don Bosco en echte volgelingen worden van hem? (PM) –

Speelplaats

Ik teken al sinds ik klein ben, net als mijn broer. Als psycholoog en verpleegster mijn A- en B-plan zouden zijn, is tekenen zeker mijn C-plan. Het zou geweldig zijn als dat mijn job kan worden! Anders doe ik het wel in mijn vrije tijd of als een soort van bijberoep. Door de drukte teken ik nu iets minder, maar het blijft belangrijk voor me. Waarom? Ik word er rustig van. Ik ben al lang fan van Anime, een specifieke stijl van tekenfilms die hun oorsprong vinden in Japan. Thuis keek ik er samen met mijn broer naar en de stijl sprak me meteen aan: de kleuren, het verhaal, de spanning... Ik keek er elke dag naar, tot frustratie van mijn moeder. *(lacht)* Anime maakte me rustig en katapulteerde me in een andere wereld. Een wereld waarin ik me minder eenzaam voelde. Ik wilde altijd kunnen tekenen in die stijl. Intussen lukt dat, na vele jaren oefenen. Realistisch tekenen wil ik ook nog wel proberen, maar dat is wat moeilijker. In mijn vrije tijd sport ik ook graag. Als studie was het te veel van het goede, maar ik ben wel sportief. Sporten doe ik vooral voor mijn gezondheid en om fit te blijven. Ik eet veel en soms ongezond, dus dan hoort sporten erbij. *(lacht)* Of ik ga sporten wanneer ik een moeilijke dag heb? Nee hoor, dan ga ik gewoon op bed liggen!

Avondwoordje

Ze hadden de Wereldjongerendagen meegemaakt. De twee broers getuigden van de pelgrimstocht in de tussenhalte Turijn. Tijdens wandeltochten, bezoeken en ontmoetingen was Don Bosco voor hen tot leven gekomen. Het was een bijeenkomst over missie in onze tijd. Hun ontmoeting met de stichter van het 'Arsenaal van de vrede' had duidelijk gemaakt dat het ook nu een uitdaging blijft om jongeren te ondersteunen in de soms moeilijke tocht van hun leven. Het was ontroerend mooi om hun enthousiasme te beluisteren. Geef jonge mensen in jouw omgeving maar het forum om te getuigen van de hoop die in hen leeft. Het zal ook jou bezielen.

(BD)

Een thuis voor jongeren.